

Kniha Daniel — sto devadesát sedm

Prorocký vývoj: Kristovo druhé shromáždění a eschatologická úloha islámu v narativu Zjevení

Jeff Pippenger

2024-04-29

Nyní rozpoznáváme, že jednou z událostí, kterou představuje sedm hromů, je dílo Krista, jenž podruhé shromažďuje svůj lid, což začal činit v červenci 2023. Milleritské dějiny ukazují, že toto dílo je vykonáváno na pozadí poselství, jehož kulisu tvoří válečné tažení islámu.

Poselství je Zjevení Ježíše Krista, které je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, avšak toto poselství je nesené poselstvím třetího běda (je zasazeno do jeho kontextu). Právě v době, kdy Pán roku 1849 podruhé vztahoval svou ruku, sestra Whiteová hovořila o otřásání rozhněvaných národů, které je symbolem islámu.

„Dne 16. prosince 1848 mi Pán dal pohled na otřesení nebeských mocností. Viděla jsem, že když Pán při udílení znamení zaznamenaných u Matouše, Marka a Lukáše řekl ‚nebe‘, mínil nebe, a když řekl ‚země‘, mínil zemi. Mocnostmi nebe jsou slunce, měsíc a hvězdy. Vládou na nebesích. Mocnostmi země jsou ti, kdo vládou na zemi. Mocnosti nebe budou otřeseny hlasem Božím. Tehdy budou slunce, měsíc a hvězdy pohnuty ze svých míst. Nepominou, nýbrž budou otřeseny hlasem Božím.“

„Temná, těžká oblaka se zvedla a srazila se proti sobě. Ovzduší se rozestoupilo a svinulo zpět; potom jsme mohli pohlédnout vzhůru skrze otevřený prostor v Orionu, odkud zazněl Boží hlas. Svaté město sestoupí skrze tento otevřený prostor. Viděla jsem, že mocnosti země jsou nyní otřásány a že události přicházejí v pořadí. Válka a zvěsti o válce, meč, hlad a mor jsou tím prvním, co otřese mocnostmi země; potom Boží hlas otřese sluncem, měsícem i hvězdami, a také touto zemí. Viděla jsem, že otřásání mocností v Evropě není, jak někteří učí, otřásáním nebeských mocností, nýbrž je to otřásání rozhněvaných národů.“ Early Writings, 41.

Historikové potvrzují, že to, co v roce 1848 otřásalo národy Evropy, byla činnost vojsk islámu, neboť prorocky jsou symbolizována jako moc, která rozhněvává národy. V prvním svědectví o tom, že Pán ve své historii let 1840 až 1844 podruhé vztahuje svou ruku, dorazilo poselství Půlnočního volání na táborové shromáždění v Exeteru. Odtud se až do 22. října 1844 toto poselství přehnalo podél východního pobřeží Spojených států jako přílivová vlna. Tento pohyb byl předobrazem Kristovým triumfálním vjezdem do Jeruzaléma a byl to osel, který nesl Krista do Jeruzaléma.

Poselství Půlnočního volání představuje celé prorocké poselství Zjevení Ježíše Krista, avšak toto Zjevení je zasazeno do kontextu islámu třetího běda, který rozhněvává národy, neboť právě islám nese poselství, jež je Zjevením Ježíše Krista. Ježíš je Lev z pokolení Judova a je spojen s poselstvím „osla“.

Judo, tebe budou chválit tvoji bratři; tvá ruka bude na šíji tvých nepřátel; před tebou se budou sklánět synové tvého otce. Juda je lví mládě; od kořisti, synu můj, vystoupils. Skrčil se, ulehl jako lev a jako starý lev; kdo ho probudí? Berla se nevzdálí od Judy ani zákonodárce od jeho nohou, dokud nepřijde Šílo; a jemu bude patřit poslušnost národů. Přivazuje své oslátko k révě a hříbě své oslice k ušlechtilé révě; své roucho pere ve víně a svůj oděv v krvi hroznů. Jeho oči jsou tmavé od vína a jeho zuby bílé od mléka. Genesis 49,8–12.

Skrze Judu se uskutečňuje „shromáždění lidu“. Kristus jako Juda je také „vinný kmen“ a „ušlechtilý vinný kmen“ je přivázán k „oslátku“. Jeho „roucha“ jsou vyprána ve „víně“, které bylo „krví hroznů“. Kristus začal prolévat svou krev v Getsemane, když se potil krví, a Getsemane znamená „lis na olivy“. Od Getsemane až po kříž proléval svou drahocennou krev, aby k sobě shromáždil všechny lidi.

Nyní je soud tohoto světa; nyní bude kníže tohoto světa vyvrženo ven. A já, budu-li vyvýšen od země, potáhnu všechny k sobě. To řekl, naznačuje, jakou smrtí měl zemřít. Jan 12,31–33.

Kristovo dílo přitahování všech lidí k sobě je dvoustupňový proces, neboť nejprve shromažďuje „vyvržené z Izraele“ a poté je používá jako korouhev, aby přitáhl své jiné stádo.

Já jsem dobrý pastýř a znám své ovce, a moje ovce znají mne. Jako mne zná Otec, tak i já znám Otce; a svůj život pokládám za ovce. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince; i ty musím přivést, a uslyší můj hlas; a bude jedno stádo a jeden pastýř. Jan 10,14–16.

Sto čtyřicet čtyři tisíc jsou „ovce“, které Ho znají. „Jiné ovce“ jsou Jeho stádo, které vychází z Babylóna, když spatří a uslyší korouhev. Dříve než pozvedne svou korouhev, jíž jsou Jeho ovce, nejprve je shromažďuje podruhé. Tato linie posvátných dějin se shoduje s verši třináct až patnáct jedenácté kapitoly Danielovy knihy, a je tedy v souladu se skrytými dějinami verše čtyřicátého. Představuje linii pravého protestantského rohu, která probíhá v rámci dějin odpadlického protestantského rohu, odpadlického republikánského rohu a příchodu nevěstky z Týru těsně před nedělním zákonem verše čtyřicátého prvního. Linie pravého protestantského rohu představuje jak dějiny, tak i poselství, v němž je zapečetěno sto čtyřicet čtyři tisíc.

„Vyvrženci Izraele“ představují linii stojící v protikladu ke „shromáždění posměvačů“, jak je označuje Jeremjáš, anebo k „synagoze satanově“, jak ji označuje Jan ve druhé a třetí kapitole Zjevení, kde jsou oslovovány sbory ve Smyrně a Filadelfii. Filadelfští představují „sto čtyřicet čtyři tisíc“ ze sedmé kapitoly Zjevení a Smyrna je „veliký zástup“ téže kapitoly, který nelze sečíst. Tyto dvě třídy vykoupených v posledních dnech jsou ve sporu s těmi, kdo lžou a kdo jsou v synagoze satanově a prohlašují, že jsou Božím lidem, neboť říkají, že jsou Židé.

Linie pravého protestantského rohu spočívá ve sporu, který existuje mezi nimi a někdejšími lidmi smlouvy, jenž je tehdy mýjén. V témže dějinném období jsou věrní rovněž ve sporu s linií odpadlého protestantismu a katolicismu. Tyto tři náboženské subjekty na mikroúrovni v rámci linie pravého protestantského rohu představují draka, šelmu a falešného proroka.

„Viděla jsem, že jmenná církev a jmenní adventisté nás podobně jako Jidáš zradí katolíkům, aby si získali jejich vliv a postavili se proti pravdě. Svatí tehdy budou nenápadným lidem,

katolíkům málo známým; avšak církve a jmenní adventisté, kteří znají naši víru a naše zvyklosti (neboť nás nenáviděli kvůli sobotě, protože ji nemohli vyvrátit), zradí svaté a udají je katolíkům jako ty, kdo nerespektují ustanovení lidu; to jest, že zachovávají sobotu a nedbají na neděli.“ Spalding and Magan, 1, 2.

Tímto oddílem jsme se již dříve zabývali a přitom jsme zjistili, že výraz „jmenná církev“ a výraz „jmenný adventista“ měly v době, kdy sestra Whiteová tato slova napsala, odlišný význam a použití. Proroci však hovořili více pro poslední dny než pro svou vlastní dobu, a proto by v tomto oddílu jmennou církví v posledních dnech byl odpadlý protestantismus. Slovo „jmenný“ znamená „pouze podle jména“.

Takzvaná protestantská církev přestala protestovat proti Římu v roce 1844, když se vzbouřila proti tomu, aby vírou vstoupila do nejsvětější svatyně, kde mohla rozpoznat, že sobota sedmého dne je pravým dnem bohoslužby. Místo toho si ponechala uctívání slunce, které je znamením katolicismu. Je nemožné „protestovat“ proti Římu, což je jediná definice slova „protestant“, jestliže jste přijali jeho symbol autority, který římská církev opakovaně označila za svou pravomoc změnit v Bibli den bohoslužby ze soboty sedmého dne na neděli.

„Nominalní adventisté“ jsou ti, kdo se hlásí k adventismu sedmého dne, avšak jsou také ztotožnění s Jidášem, jenž je symbolem učedníka, který zradil své vyznání. Nominalní církev adventistů sedmého dne bude nenávidět „svaté“ a tito svatí se pak „stanou neznámým lidem“. Nenávidí tyto neznámé svaté „kvůli sobotě“, pravdě, kterou nemohou „vyvrátit“. Pravda o sobotě v dějinách sestry Whiteové byla sobota sedmého dne, avšak ta je předobrazem pravdy o sobotě posledních dnů, kterou nelze vyvrátit, a tou je učení, jež bylo nejprve odmítnuto laodicejským adventismem sedmého dne při jeho vzpouře v roce 1863. Toto učení bylo první základní pravdou objevenou Williamem Millerem a představuje základní pravdy adventismu, v nichž nominalní adventisté odmítají chodit, jak to znázorňují Jeremiášovy staré stezky. Tato pravda o sobotě je „sedm časů“ z dvacáté šesté kapitoly Leviticus.

Linii pravého protestantismu, tvořenou Filadelfií a Smyrnou, zrazují ti, kteří jsou představeni jako Jidáš. Jidáš se zavázal zradit Ježíše třikrát, čímž je označena postupná zrada, která předcházela kříži a byla na něm dovršena. Šestnáctý verš jedenácté kapitoly Daniele představuje nedělní zákon, jenž byl předobrazem křížem. Proto je ve verších, které předcházejí nedělnímu zákonu v šestnáctém verši, jenž je zároveň nedělním zákonem ve verši čtyřicet jedna, na svaté posledních dnů uvedena trojí zrada. Tato zrada nastává v období, kdy Pán podruhé shromažďuje svou korouhev posledních dnů.

I stane se v onen den, že kořen Jišajův, který bude stát jako korouhev národům, toho budou pohané vyhledávat; a místo jeho odpočinutí bude slavné. A stane se v onen den, že Panovník znovu podruhé vztáhne svou ruku, aby získal ostatek svého lidu, který zůstane, z Assyrie a z Egypta a z Patrosu a z Kúše a z Élámu a ze Šineáru a z Chamátu i z ostrovů moře. A vztyčí korouhev národům a shromáždí vyhnance Izraele a rozptýlené z Judy sesbírání od čtyř končin země. Také závist Efraimova pomine a protivníci Judy budou vyhlazeni; Efraim nebude závidět Judovi a Juda nebude soužit Efraimovi. Nýbrž vpadnou na ramena Pelištejců k západu; společně oloupí syny východu; vztáhnou svou ruku na Edóm a Moáb a synové Ammonovi je

budou poslouchat. Izajáš 11,10–14.

Izajáš určuje historické zasazení tohoto oddílu v desátém verši výrazem „v onen den“. Tento „den“ je tedy určen ve verších, které desátému verši předcházejí. Když sledujeme tento konkrétní prorocký výklad zpět k odkazu, který nám umožňuje určit, kdy „onen den“ nastává, docházíme k prvnímu verši desáté kapitoly.

Běda těm, kdo ustanovují nespravedlivá ustanovení a sepisují útlak, který nařídili. Izajáš 10,1.

Sestra Whiteová ztotožňuje „nespravedlivé nařízení“ tohoto verše s brzy přicházejícím nedělním zákonem:

„Byla vztyčena modloslužebná sobota, jako byla vztyčena zlatá socha na pláni Dúra. A jako Nebúkadnesar, král babylónský, vydal nařízení, že všichni, kdo se nepokloní a nebudou tuto sochu uctívat, mají být usmrceni, tak bude vydáno prohlášení, že všichni, kdo nebudou prokazovat úctu nedělní instituci, budou potrestáni vězením a smrtí. Tak je sobota Páně pošlapávána nohama. Avšak Pán prohlásil: ‚Běda těm, kteří vydávají nespravedlivá nařízení a předpisují útlak, který sami ustanovili‘ [Izajáš 10,1]. [Sofonjáš 1,14–18]“ Manuscript Releases, svazek 14, 92.

Kontext toho, že Pán podruhé shromažďuje svůj lid, je zasazen do dějin blížící se krize nedělního zákona, neboť ve dvanáctém verši desáté kapitoly Izajáš hovoří o tom, že Pán dokončí dílo mezi svým lidem dříve, než vykoná svůj výkonný soud při nespravedlivém nařízení, jímž je nedělní zákon.

Proto se stane, až Pán dokoná celé své dílo na hoře Sijónu a v Jeruzalémě, že potrestám plod zpupného srdce asyrského krále a slávu jeho povýšených očí. Izajáš 10,12.

„Dílo na Sionu a v Jeruzalémě“, které Pán „vykoná“ předtím, než při nedělním zákonu začne trest papství, je zapečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc. V deváté kapitole Ezechiele prochází muž s písarským kalamářem Jeruzalémem a klade znamení na ty, „kteří vzdychají a naříkají nad všemi ohavnostmi páchanými v zemi“ i v církvi. Toto dílo zahrnuje proces, v němž Pán podruhé shromažďuje vyhnance Izraele. Shromažďuje je ze čtyř úhlů země a „čtyři úhly země“ jsou znázorněny osmi zeměpisnými oblastmi. Osm je symbolem procesu zkoušky obrazu šelmy, čímž je určeno, že konečné shromáždění těch, kdo mají být korouhví, probíhá v době, kdy se na zemi uskutečňuje zkouška obrazu šelmy.

Jednota vyjádřená tím, že „Efrajim“ „nebude závidět Judovi a Juda“ „nebude sužovat Efrajima“, nastává tehdy, když jsou protivníci Judy vyhlazeni. Prorocky jsou někdejší lidé smlouvy, představovaní Jidášem, nebo synagogou satanovou, nebo shromážděním posměvačů, nebo protestanty dějin milleritského hnutí, nebo Židy z dějin Kristových, při prvním zklamání „vyhlazeni“. Když Jeremjáš představoval právě tyto dějiny, bylo mu uloženo, že se nikdy nesmí vrátit ke shromáždění posměvačů, ačkoli oni se k němu vrátit mohli, pokud by se rozhodli činit pokání.

Od 18. července 2020 až do nedělního zákona Pán shromažďuje svůj lid posledních dnů podruhé. Shromažďuje jej z celého světa v době, kdy dokončuje celé své dílo nad Judou a Jeruzalémem. V

oné době zapečetování bude Boží lid posledních dnů nevýznamný, avšak přesto bude postaven tváří v tvář trojímu svazku, který se staví proti jeho dílu.

Katolicismus je šelmou trojího spojení a jednou z jeho dcer je třída, kterou sestra Whiteová označuje jako církev pouze podle jména. Tyto představují falešného proroka. Nominální laodicejští adventisté, představovaní Jidášem, jsou v tomto zobrazení drakem. Vzpoua roku 1863 byla předobrazena vzpourou starověkého Izraele při prvním Kádeši, když se rozhodli odmítnout poselství Jozua a Káleba a vrátit se do Egypta. Egypt je symbolem draka.

Synu člověka, obrať svou tvář proti faraónovi, králi egyptskému, a prorokuj proti němu i proti celému Egyptu: Mluv a řekni: Toto praví Panovník Hospodin: Hle, jsem proti tobě, faraóne, králi egyptský, veliký draku, který leží uprostřed svých řek, který řekl: Má řeka je má vlastní a já jsem si ji učinil pro sebe. Ezechiel 29,2.3.

Vzpoua v Kádeši představovala desátou zkoušku v procesu zkoušení, který přivodil zavržení a smrt vyvoleného lidu, jenž byl vyveden z Egypta, a předobrazovala závěrečnou zkoušku v procesu zkoušení, který byl uveden na filadelfský milleritský adventismus dne 22. října 1844 a dospěl ke svému zavržení vzpourou roku 1863. Na samém sklonku dějin starověkého Izraele Židé „volali: ‚Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!‘ Pilát jim řekl: ‚Vašeho Krále mám ukřižovat?‘ Velekněží odpověděli: ‚Nemáme krále, jen císaře.‘“ V první vzpouře i v poslední vzpouře si někdejší smluvní lid zvolil za svého krále symbol draka (Egypt a pohanský Řím).

Dne 18. července 2020 byli „protivníci Judy“ „vyhlazeni“ a byl vztyčen chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc. Zbývalo již jen, aby byl chrám očištěn, předtím než Posel smlouvy náhle přijde do svého chrámu. Chrám milleritských dějin byl budován čtyřicet šest let, od roku 1798 až do roku 1844. Při prvním zklamání 19. dubna 1844 byli protestanté odříznuti a stali se součástí satanovy synagogy, shromáždění posměvačů, dcery Říma. Od toho okamžiku až do 22. října 1844 probíhal proces očišťování předtím, než věrní následovali Krista do Nejsvětější svatyně, aby mohl vykonat dílo spojení svého božství s jejich lidstvem.

Dějiny pravého protestantského rohu, který je podruhé shromažďován těsně před nespravedlivým výnosem, aby se stal korouhví, již Bůh používá k vyvolání svého dalšího stáda z Babylona, se odehrávají v témž období, kdy se odpadlické republikánské a protestantské rohy spojují, dopouštějící se duchovního smilstva, a tak se stávají jedním tělem, neboli jedním chrámem, který je obrazem šelmy. Boží chrám zároveň utváří obraz Kristův.

V příštím článku budeme v tomto studiu pokračovat.

Slovo, které se stalo k Jeremjášovi od Hospodina: Postav se v bráně Hospodinova domu a tam povolávej toto slovo a řekni: Slyšte slovo Hospodinovo, všichni z Judy, kteří vcházíte těmito branami, abyste se klaněli Hospodinu. Toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraele: Napravte své cesty a své skutky a dám vám přebývat na tomto místě. Nedůvěřujte klamným slovům, když říkáte: Chrám Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův je toto. Neboť jestliže opravdu napravíte své cesty a své skutky, jestliže opravdu budete vykonávat právo mezi člověkem a jeho bližním, nebudete utiskovat cizince, sirotka a vdovu, nebudete prolévat na tomto místě nevinnou krev a nebudete chodit za jinými bohy ke své vlastní záhubě, tehdy vám

dám přebývat na tomto místě, v zemi, kterou jsem dal vašim otcům, od věků až na věky. Hle, spoléháte na klamná slova, která neprospívají. Což budete krást, vraždit, cizoložit, křivě přísahat, pálit kadidlo Baalovi a chodit za jinými bohy, které neznáte, a potom přicházet a stavět se přede mnou v tomto domě, který se nazývá mým jménem, a říkat: Jsme vysvobozeni, abychom páchali všechny tyto ohavnosti? Což se tento dům, který se nazývá mým jménem, stal ve vašich očích doupětem lupičů? Hle, i já jsem to viděl, praví Hospodin.

Ale nyní jděte na mé místo, které bylo v Šílu, kde jsem na počátku přebýval svým jménem, a vizte, co jsem s ním učinil pro zlovolnost svého lidu Izraele. A nyní, protože jste činili všechny tyto skutky, praví Hospodin, a já jsem k vám mluvil, časně vstávaje a mluvě, ale neslyšeli jste; a volal jsem vás, ale neodpověděli jste; proto učiním s tímto domem, který je nazýván mým jménem, v nějž doufáte, i s místem, které jsem dal vám i vašim otcům, jako jsem učinil s Šílem. A odvrhnu vás od své tváře, jako jsem odvrhl všechny vaše bratry, veškeré símě Efraimovo. Proto se nemodli za tento lid, ani za ně nepozdvihuj křik ani modlitbu, ani se za ně u mne nepřimlouvej; neboť tě nevyslyším. Což nevidíš, co činí v městech Judových a na ulicích Jeruzaléma? Jeremjáš 7,1–17.